

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 201/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Kvasnica, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Er 541/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť WM Consulting & Communication, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany (ďalej len „sťažovateľka“),

zastúpenej spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Kvasnica, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Er 541/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, ako aj z predloženého spisového materiálu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení oprávnenej v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 13 Er 541/2013, v ktorom je exekučným titulom právoplatný a vykonateľný rozsudok voči trom povinným osobám.

Sťažovateľka v sťažnosti popisuje priebeh napadnutého súdneho konania a v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

«Kedže Okresný súd Piešťany napriek podanej Žiadosti o námietkach povinnej v 2./rade a povinného v 3./rade nerozhodol, zaslal sťažovateľ dňa 25. 04. 2016 do rúk predsedu Okresného súdu Piešťany, JUDr. Andrei Kondllovej, sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. (ďalej ako „Sťažnosť“), nakoľko mal za to, že dochádza pri rozhodovaní o námietkach povinnej v 2./rade a povinného v 3./rade k zbytočným prietáhom v konaní zo strany Okresného súdu Piešťany. V Sťažnosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že odo dňa podania námietok ... uplynula už doba dlhšia ako 17 mesiacov...

Dňa 23. 05. 2016 sťažovateľ obdržal od predsedu Okresného súdu Piešťany upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti zo dňa 16. 05. 2016, v ktorej predseda Okresného súdu Piešťany uviedol, že o námietkach povinnej v 2./rade a povinného v 3./rade nebolo doposiaľ rozhodnuté... pre vysokú zaťaženosť súdu a že predseda Okresného súdu Piešťany dohliadne na to, aby o námietkach ... bolo rozhodnuté.

Protiprávny stav, zapríčinený konaním, resp. nečinnosťou Okresného súdu Piešťany, spočíva v tom, že ani po uplynutí doby dlhšej ako 24 mesiacov odo dňa, kedy boli podané námietky povinnej v 2./rade a povinného v 3./rade, nebolo o týchto rozhodnuté.

Postupom Okresného súdu Piešťany, na základe ktorého došlo k prietiahom v konaní vedenom pred Okresným súdom Piešťany pod sp.zn. 13Er/541/2013, sa sťažovateľ dostal na právneho stavu neistoty, nakoľko pokiaľ nie je rozhodnuté o námietkach... poverený súdny exekútor nemôže pokračovať vo vykonávaní exekúcie, a teda súdny exekútor nemôže vymáhať pohľadávku oprávneného a oprávnený si je po dobu rozhodovania o námietkach... neistý ohľadom toho, či sa v exekúcií bude pokračovať alebo nie. Táto skutočnosť v sťažovateľovi ako v oprávnenom vyvoláva pocit neistoty ohľadom toho, či bude jeho súdom judikovaná pohľadávka v plnom rozsahu uspokojená, nakoľko v prípade, ak súd námietkam vyhovie, bude exekúcia zastavená.»

Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a úhradu trov konania v sume 362,60 €.

Pred predbežným prerokovaním veci sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 30/17 z 27. januára 2017, v ktorom okrem iného uvádza:

„Dňa 24. 1. 2017 zákonná sudkyňa o podaných námietkach rozhodla tak, že námietkam povinného v 3. rade proti exekúcii vyhovela, námietky povinného v 2. rade proti exekúcii zamietla a súčasne exekúciu vyhlásila za neprípustnú a exekúciu zastavila s tým, že o trovách exekúcie rozhodne po právoplatnosti uznesenia.

K predmetnému exekučnému konaniu treba uviesť, že oprávnený sa domáhal vykonania exekúcie na časť príslušenstva pohľadávky, ktorá bola vymáhaná v inom exekučnom konaní, pričom hoci predmetná exekúcia právoplatne skončila vymožením pohľadávky, o čom bol oprávnený upovedomený konečným vyúčtovaním exekučného konania, oprávnený v tomto pôvodnom exekučnom konaní nenamietal, že podľa neho nebola pohľadávka v celom rozsahu uspokojená v časti príslušenstva, ale podal novú

žiadosť o vykonanie exekúcie. Z týchto dôvodov súd aj exekúciu vo veci 13Er/541/2013 vyhlásil za neprípustnú.

K namietanej nečinnosti súdu vo vzťahu k rozhodnutiu o námietkach povinných si dovoľujem uviesť, že súd s prihliadnutím na zaťaženosť exekučného oddelenia, nedostatočné personálne obsadenie Okresného súdu Piešťany tak sudcami ako aj administratívnym personálom, rotáciu vyšších súdnych úradníkov v rámci jednotlivých súdnych oddelení, konal vo všetkých exekučných veciach v dlhších časových intervaloch, a teda aj v predmetnej exekučnej veci. Z dôvodu potreby konať vo všetkých pridelených veciach primerane rýchlo sú časové obdobia medzi jednotlivými úkonmi súdu dlhšie s ohľadom na vyššie uvedené okolnosti.“

Z predloženého spisového materiálu a vyjadrenia vyplýva, že vo veci boli vykonané tieto procesné úkony:

1. Okresnému súdu Trenčín bola 15. marca 2013 doručená žiadosť súdneho exekútora Mgr. Júliusa Rosinu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech sťažovateľky ako oprávnenej proti povinným.

2. Vec bola 14. mája 2013 postúpená okresnému súdu ako miestne príslušnému.

3. Dňa 13. augusta 2013 bol vyzvaný exekútor, aby v súčinnosti s právnym zástupcom oprávnenej doplnil návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 22. júla 2014 bolo okresnému súdu doručené doplnenie návrhu.

4. Dňa 11. septembra 2014 bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie v danej veci.

5. Súdny exekútor 6. decembra 2014 postúpil okresnému súdu námietky povinného v 3. rade.

6. Súdny exekútor postúpil 15. decembra 2014 okresnému súdu námietky povinného v 2. rade.

7. Vyšší súdny úradník dal 20. januára 2015 doručiť kópiu námietok povinného v 3. a 2. rade proti exekúcii právnemu zástupcovi oprávnenej na vyjadrenie.

8. Vyjadrenie právneho zástupcu oprávnenej k námietkam povinných v 2. a 3. rade bolo okresnému súdu doručené 28. apríla 2015.

9. Právny zástupca oprávnenej požiadala 11. augusta 2015 okresný súd o rozhodnutie o námietkach.

10. Vyšší súdny úradník 11. mája 2016 požiadala o pripojenie exekučného spisu Okresného súdu Trnava, odkiaľ 19. mája 2016 oznámili, že žiadaný spis už bol skôr odstúpený na okresný súd.

11. Zákonná sudkyňa o podaných námietkach rozhodla 24. januára 2017.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadná odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a možno ich namietané porušenie preskúmať spoločne.

Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v posudzovanej veci nebol v období od 28. apríla 2015 (keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie oprávneného k námietkam povinných) do 24. januára 2017 spôsobilý meritórne rozhodnúť o námietkach povinnej v 2. rade a povinného v 3. rade proti exekúcii. Okresný súd sa pokúša ospravedlniť túto skutočnosť poukazom „*na zaťaženosť exekučného oddelenia, nedostatočné personálne obsadenie Okresného súdu Piešťany tak sudcami ako aj administratívnym personálom...*“. Ústavný súd vo všeobecnosti takúto obranu všeobecného súdu neakceptuje, argumentujúc svojou ustálenou judikatúrou (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), podľa ktorej nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musia zabezpečiť súdne konania, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia.

V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd na jednej strane považoval za potrebné okresnému súdu vytknúť, že rozhodovanie o námietkach povinných trvalo neprimerane dlho, ale na druhej strane zohľadňujúc, že išlo o ojedinelú nečinnosť a predovšetkým skutočnosť, že v priebehu konania pred ústavným súdom okresný súd o námietkach proti exekúcii uznesením z 24. januára 2017 meritórne rozhodol tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a konanie zastavil, dospel k záveru, že pochybenia v postupe okresného súdu nedosahujú takú intenzitu, na základe ktorej by nemohol rozhodnúť o sťažnosti inak než vysloviť nálezom porušenie sťažovateľkou označených práv. Navyše ústavný súd vzal na zreteľ, že okresný súd už v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti nemohol porušovať základné právo sťažovateľky garantované čl. 48 ods. 2 ústavy a ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2017